

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt I S (...),

oddalającego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy

w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko W. H.

przy udziale Prezesa Sądu Okręgowego w G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 stycznia 2010 r.,

- 1) odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia i nie obciąża skarżącego kosztami postępowania wszczętego wniesieniem tej skargi;**
- 2) oddala wniosek radcy prawnego M. Z. z Kancelarii Radcy Prawnego w G. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu wszczętym wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Wniesiona przez skarżącego J. J. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 7 maja 2009 r. oddalającego

skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki pozbawiona jest niektórych spośród niezbędnych elementów tej skargi wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżący nie uprawdopodobnił wyrządzenia mu szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać wniosku o dopuszczenie dowodów z akt wskazanych spraw oraz stwierdzenia, że wyrządzona szkoda ma postać szkody o charakterze niemajątkowym w postaci utraty zdrowia. Wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wskazania nie tylko jej rodzaju, ale i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających to oświadczenie. Samo twierdzenie o zaistnieniu szkody niemajątkowej nie jest wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący ograniczył się tylko do stwierdzenia, że brak jest ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a nadto że wyrok nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną wobec braku ustawowej podstawy do jej złożenia. Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania wszczętego wniesieniem skargi orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

Oddalenie wniosku radcy prawnego M. Z. o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu skarżącemu w niniejszym

postępowaniu uzasadnione jest wskazanymi powyżej brakami formalnymi sporządzonej skargi. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że czynności ustanowionego z urzędu pełnomocnika procesowego, które nie spełniają wymogów profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (v. postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999/6/123; postanowienie SN z dnia 17 lipca 2002 r., I CKN 199/02, niepubl.).